

ипцѣтъ, когато селскыѣтъ часовникъ бѣше за срѣдь нощь. На туй ударяніе на часѣтъ той ся сепна, защото недѣлята, който очакваше, започвуваше вече. Седна на масѣтъ и написа до графинѣтъ слѣдующето писъмце :

Меллери, въ гостиницѣтъ на Бѣлый Кръстъ.

Да знаешъ че нѣма да ся оженишь за князя Рѣшинина. Ты знашь че то е невъзможно. Жената, която е дала себе си на Владислава Волскый, тя е негова жена. И понеже мразѣ прѣдателятъ, прѣдизвѣствамъ ти че съмъ въ намѣреніе да идѣ самъ при князя и да му покажѣ прѣстенътъ който зехъ отъ тебе. Той ще научи отъ мене, Господже, дѣ и кога си ми го дала. Желалъ быхъ първомъ да тя видяхъ. Но знаѣмъ че ты никога нѣма да сложишь на това; защото ся боишь отъ мене.“

Послѣ спа до сутринѣтъ, и ся събуди съ тѣзь думы : „А! Днесъ!“

XIII.

Прѣдайтъ дець бѣ купилъ едны просты дрехы на Швейцарскы' селениѣтъ, и прѣсторенъ на колибаринъ, часѣтъ като по десеть, трѣгнѣ за Максимы. На дворѣтъ намѣри Еленѣ, която хранеше гѣлжбытъ на помѣстїето.